

Inbreng Noabers Vliegveld Twente over ontwikkelingen vluchtelingenopvang

Afgelopen herfst zijn we als noabers van Vliegveld Twente voor alweer de derde keer flink geschrokken. Voor de derde keer op rij werden we geconfronteerd met het feit dat onze achtertuin de oplossing is voor een probleem van de hele gemeente. Een keuze, voor de derde keer, zonder inspraak. Zonder overleg.

We nemen u even mee terug in de tijd.

Het is eind 2021. De omgeving van Vliegveld Twente wordt verrast door de komst van 500 vluchtelingen. Onder druk van een 'aanwijzing' uit Den Haag werd de buurt overrompeld met de komst van een noodopvang. De toenmalige burgemeester gaf aan dat hij weinig kans zag in juridisch verzet. Achteraf bleek het juridische dreigement loos te zijn geweest.

Ons werd op het hart gedrukt dat het maximaal voor een half jaar zou zijn. Toen op 1 juli de evenementen weer opgestart werden lag deze fase achter ons. Ons, de noabers, is toegezegd dat er geen vluchtelingen meer op Vliegveld Twente gehuisvest worden.

Het bleek voor korte duur. Enkele weken later al werden velen tijdens hun vakantie verrast door een nieuwe noodopvang. 60 alleenreizende mannen. Slechts 100 meter verderop. Maar feitelijk nog dichterbij de noabers. Ook dit leidde weer tot veel onrust en een belofte die niet nagekomen wordt.

Ja, het was een kleinere groep. Maar wij hebben toch een afspraak dat het bij 1 keer zou blijven? Burgemeester Bleker en Wethouder Kampman beloofden stellig; dit is de laatste keer. 'Hiermee heeft Enschede-Noord en deze noabers wel even hun portie gehad en kijken we eerst naar andere stadsdelen'. Met stevige taal: 'een man een man, een woord een woord' zei de wethouder. 'Je mag mij erop vertrouwen'. Een uitspraak die vastgelegd is op papier. En telkens ook in goed vertrouwen herhaald is door de ambtenaren van de gemeente bij elk overleg over de laatste stand van zaken en mogelijke incidenten.

En toen werd het najaar 2022. Groot was onze schrik toen in oktober een motie in de gemeenteraad werd aangenomen die het college van B&W opriep om haar woord te breken. Is het woord van een bestuurder dan zo weinig waard? En verder: geen einddatum.

Herhaaldelijk zijn beloftes aan ons gebroken. Een patroon van een onbetrouwbaar bestuur en een onbetrouwbare overheid begint te ontstaan. Dat geeft frustratie. Boosheid. En het gevoel dat wij het afvalputje van Enschede zijn.

- Hoe kleiner de groep. Des te beter beheersbaar. De locatiemanagers kunnen beter inschatten hoe ze de groep moeten begeleiden. En voor een omgeving is het zeker beter te behappen.
- 3) Spreiding.
 - Het volgt logischerwijze uit kleinschaligheid. Maar het is ook beter uit te leggen aan direct omwonenden. Noaberschap gaat over solidariteit en niet over op 1 plek een alle zorgen neerleggen.
- 4) Draagkracht omgeving.
 - De impact van 100 asielzoekers op 100 omwonenden is groter dan dat je dezelfde groep kan onderbrengen in een gemeenschap van 10.000 inwoners.

Met bovenstaande uitgangspunten heb je de kern van een vluchtelingenbeleid staan. En natuurlijk zijn er dan nog vervolgstappen mogelijk. Voorkeur voor vluchtelingen uit oorlogsgebied. Liever gezinnen dan alleenreizende mannen. En de echt moeilijke keuze om specifieke locaties te vinden, verspreid over de stad.

Wij denk graag mee. Maar denk dan ook aan onze belangen.